

3. Poglavlje

Uljez u noći

Šabrinjavaju a vijest da je Kodran Mračni pobjegao iz zatočeništva unijela je nemir u Everdark. Stražar koji je vidio što se dogodilo poslan je ravno u Kiroshan, odmah nakon nekoliko pismonoša. Morali su biti sigurni da će vijest stići i do Librije. Znali su da će Kodrana želja za osvetom goniti do svakoga koga je smatrao odgovornim za vrijeme provedeno u lancima tamnice. Uvrstili su bedeme, navukli drvene kapke na vešice i otvore, a uz manje su stajala po dva stražara naoružana do zuba. S promatranice su četiri stražara najboljeg vida nastojala uhvatiti svaki pokret i sjenku koja se kretala prema utvrdi. Iako nitko od njih nije uočio ništa sumnjivo, u gluho doba noći rog uzbune se oglasi u tamnicama Everdarka.

„Uzbuna!“, poviče stražar. „Uzbuna! Everdark je pod opsadom!“

Stražari jurnu prema glavnim vratima utvrde ne bi li zaustavili napad. Ali, napad nije dolazio izvana, već iz unutrašnjosti utvrde. Poput užarene lave iz ljutitog vulkana, vojska orka i goblina izlazila je iz tunela koje su iskopali gnolidi. Takav prodor stražari Everdarka niti su očekivali niti su mogli zaustaviti. Njihova je dužnost bila čuvanje zatvorenika, a ne borba prsa o prsa s nadmoćnim neprijateljem.

Razjareni orci i krvožedni goblina slako su ih uklanjali s puta. Tamnice i kule, ponos ljudskih ruku i plod napornog rada, padale su pod naletima orka kao da su od pijeska. Ništa nije bilo pošteđeno. Ono što bi promaklo orcima, dovršila bi vatra.

S obližnje gore Kodran je slavodobitno promatrao kako zidovi Everdarka padaju kao kule od karata, a plamen proždire ostatke. S lica mu nije silazio zloradi osmijeh:

„Tako je, bijednici! Uzbuna! Melodija za moje uši! Strepite, gamadi! Kodran Mračni se vratio i ovog puta ništa neće preživjeti! Pobijte ih sve! Bez zarobljenika! Ništa ne smije preživjeti!“, vikao je mašući oružjem.

Stražare koji su uspjeli preživjeti napad sustigla je još gora sudbina. Orci su im upali udove iz tijela i bacali ih na hrpe mrtvima i palili ih. Zapomaganje i jauci odjekivali su krajem, ali strme planine Mangara Dinare pobrinule su se da se zvuk ne proširi dalje.

Utvrda Everdark, najstroža čuvana tamnica, bila je uništena do temelja.

Žar u Kodranovim očima nije se gasio. Njegova osveta je poela. Jedva je čekao trenutak kada će ponovno vidjeti Elesara i vratiti mu milo za drago.

Karuth je prišao gospodaru i poklonio se. Izvijestio ga je da su uspješno uklonili sve ljude iz Everdarka.

„Odli an posao, Karuthe“, pohvali ga Kodran. „Vidim da orci nisu izgubili želju za uništavanjem!“

„Hvala, gospodaru. Vaši ratnici su nestrpljivi. Žele se boriti protiv pravih neprijatelja. Ovi bijedni ljudski stražari nisu pružili nikakav otpor“, odgovori Karuth brišu i krv sa sablje. Lice mu je tako er bilo umrljano krvlju, ali to mu o ito nije smetalo.

„To volim uti! Sada idemo prema Mo vari. Na putu do nje ima mnogo robovlasnika koje uvaju pla enici. Oni e nam poslužiti za rasonodu. Bilo bi vrijeme da pokažemo tim ljudima tko je pravi vladar svih živih bi a Sillwitha!“

„Oprostite na drskosti, gospodaru. Ali zašto da napadamo farmere i njihove robove, kada možemo odmah krenuti na vilenjake?“, upita Karuth.

„ udim se tvom pitanju! Vilenjaci su snažni i skladni! Bez imalo muke bi pobijedili ovu hrpu bezvrijednih budala. Moramo prvo osvojiti Mo varu i nahraniti orke, a debeli vlasnici farmi su idealni za to!“

„U pravu ste, gospodaru. Oprostite“, ponizno e Karuth.

„Naravno da sam u pravu! Uostalom, u Mo vari žive gmazoliki koji e biti idealna potrošna vojska. Razumiješ? A, ako nam se ne e htjeti pridružiti, ubit emo ih. Jednostavno!“, re e Kodran. „Kada smo kod ubijanja, jesi li zadovoljan brojem ljudi koje si ubio?“

„Ja sam ih ubio petnaest, ali to nije ništa prema Jirhagu. On ih je ubio trideset i pet.“

„Tko je Jirhag?“, upita Kodran.

„Moj ro ak. Krvolo an je i agresivan. Drugi orci tvrde da ima trolovske krvi u sebi.“

„Zanimljivo. Dovedi mi ga!“, naredi Kodran.

Karuth bez rije i ode me u orke i vrati se u pratnji svog ro aka. Obojica se ponizno poklone.

„Jirhag, gospodaru“, predstavi ga Karuth.

Kodran pri e Jirhagu i odmjeri ga od glave do pete. Bio je niži od Karutha, ali je zato bio vrlo nabijen i miši av.

„Dakle, ti si najkrvolo niji ork u mojoj vojsci?“

„Da, gospodaru!“, ponosno e Jirhag.

„Odli no. Imenujem te svojim drugim generalom. Dogovorite se oko podjele vojske i kre emo prema Mo vari“, kratko e Kodran.

„Na zapovijed, gospodaru!“, Karuth i Jirhag zadovoljno se pogledaše i krenu izvršiti naredbe.

*

Prošlo je ve nekoliko dana od kada je Kodran sa svojom vojskom orka ostavio Everdark u ruševinama. Tijela stražara pobacana na hrpe, i dalje su gorjela. Gusti dim koji se izdizao iz vatre poput crne guje nagovještavao je opasnost za ljude i njihove saveznike. Kodran Mra ni se vratio.

Prije nego napadne vilenjake, želio je oja ati vojsku novim jedinicama gmazolikh. „Potrošna vojska uvijek dobro do e kada treba osvajati carstva“, mislio je u sebi.

No, muljevito neprohodno tlo izazivalo je ljutnju u njemu:

„Odvratno! Kako netko uop e može živjeti u ovome mulju?! Što me uop e navelo da idem ovim putem?!“

„Gospodaru? Rekli ste da trebamo poja anje“, odgovori Karuth, gledajući u Kodrana s u enjem. Što se on brine zbog tla? Orci su ti koji moraju pješa iti Mo varom, dok on jaše konja kojeg su uzeli iz Everdarka.

„Bah! Što e nam gušteri?!“, bunio se Jirhag. „Mi smo dovoljno snažni da smlavimo sve ljude i vilenjake!“

„Tišina!“, uzvikne Kodran. „Nikoga ne zanima tvoje mišljenje!“

„Oprostite mu, gospodaru!“, ubaci se Karuth i ošamari Jirhaga. Ovaj se ponizno povu e, dalje od Kodranovih o iju. Ipak je on bio stariji i ja i.

„Istina je. Trebamo poja anje, a gmazoliki su idealni za to. Vidiš, Karuthe, njih mi nije žao poslati u smrt. Nisu moja prava vojska. Vi orci jeste.“ Kodran kao da se ulizivao Karuthu, no to je bila vješta manipulacija uma crnom magijom.

„Razumijem, gospodaru. Hvala.“ Velik vo a orka shvatio je to kao kompliment i osje ao se sretnim zbog toga što gospodar tako misli o njemu i orcima.

Trenutak poslije, Jirhag dotr i do Kodrana i re e:

„Gospodaru! Goblinski izvi a i kažu da se manje od pola dana hoda ispred nas nalazi ove e imanje robovlasnika. Kažu da je tamo suho tlo, pogodno za podizanje logora.“

„Ja odlu ujem gdje emo logorovati, ne oni!“, re e Kodran oštro, zatim zastane.

„Stani malo! Jesi li rekao suho tlo?“

„Da, gospodaru. Kažu da robovlasnik ima veliku ku u, gotovo pala u.“

„Izvršno! Što se eka!? Jirhag, povedi nekolicinu svojih ratnika i pripremite imanje za moj dolazak!“

„Što želite da u inimo s vlasnikom i njegovim robovima?“

„Zar moraš pitati?! Ubijte ih!“, zarezži.

„Na zapovijed, gospodaru!“ Jirhag povede desetak orka i oni krenu prema imanju.

„Bilo je i vrijeme da nai emo na neko imanje!“, gun ao je Kodran. „Ovaj smrdljiv zrak je nepodnošljiv.“

„Gmazolikima o ito ne smeta“, re e Karuth. „Logi no je da su pronašli sklonište u Mo vari, kada nitko ne zalazi dublje u nju.“

Kodran je pogledao u Karutha i primijetio da on razmišlja druga ije od tipičnog orka. Još u Podzemlju je pokazao više nego ostali.

„Karuthe, pametan si ti za orka. Biti eš odličan general, ako upotrijebiš glavu“, odlu i ga pohvaliti.

„Hvala, gospodaru.“

*

„Napokon! Suho tlo!“, uzdahne Kodran i sjaše. Zadovoljno lupne nogom o poplo eno tlo i promrmlja: „Malo udobnosti u ovoj zabiti.“ Zatim podigne pogled prema ku i, koja mu je u ovoj tmurnoj mo vari izgledala poput zrake sunca što se probija kroz kišni oblak.

Raskošna ku a usred Mo vare nije bila neobi an prizor. Ljudi robovlasnici esto su nastanjivali rubne dijelove Mo vare radi lakšeg poslovanja. Gmazoliki su bili tražena roba u to vrijeme. Trebali su malo hrane, malo brige, marljivo su radili, a nisu bili pretjerano pametni da se pobune. Idealni robovi.

Ku a pred koju je stigao arobnjak bila je u vlasništvu bogatog robovlasnika. Izgledala je vrlo ki asto naspram okoliša: dva krila, velik balkon, kameni stupovi, trijem, visoki prozori, široka drvena ulazna vrata; prava oaza u pustinji, pomisli.

Jirhag mu je po e u susret i pokloni se:

„Gospodaru! Zadatak je izvršen! Pobili smo sve koji su bili ovdje.“ Zadovoljno e, te doda: „Vlasnikova soba vam je na raspolaganju.“

„Dobar posao. Naredi vojsci odmor, a ti Karuthe, po i sa mnom“, odvrati Kodran i u e u ku u preko razvaljenih vrata. Ostatak je jedva visio na šarkama. Tragovi orkovskih sjekira bili su jasno vidljivi.

Zajedno se popnu na kat ku e do vlasnikove sobe. Ušavši, Kodran se za udi prizoru. Sve je bilo uredno. Nije bilo razbacanih predmeta, razbijenih stakala i sli no. Jedino je tijelo starijeg i debelog muškarca ležalo na sredini, prerezana vrata.

„Tko bi rekao. Nisu uništili ovu sobu kao ostatak ku e“, dobaci.

„Jirhag je osobno vodio brigu da ostane netaknuta, jer ju je namijenio vama. To je bila vlasnikova soba“, re e Karuth.

„Možda i nije glup kako izgleda“, Kodran sjedne na mekan krevet. Za razliku od Overlordovog dvora ovo je bio pravi luksuz. Pro e dlanovima po svilenom pokriva u koji kao da ga je pozivao da legne. Kodran se okrene Karuthu i re e:

„A sada me ostavite samog! Želim se naspavati! Karuthe, izbaci ovo ljudsko sme e odavde!“ Kodran odmahne rukom i legne na krevet.

„Odmah, gospodaru“, Snažan ork uhvati tijelo jednom rukom i iznese ga. Zatim se vratio pred vrata sobe, prekrižio ruke na prsima te stao uspravno i uko eno, dodijelivši sebi po asno mjesto Kodranova uvara. Nitko nije smio smetati Kodranu Mra nom.

Što je no više odmicala, to je imanje na kojem su se nalazili postajalo sve tiše. Orci su našli smještaj u stajama, u poljima, na trijemu ku e, gdje god su mogli. Nisu bili baš izbirljivi, a nisu ni imali baš nekog izbora. Nije im smetalo. Gostili su se ostacima prijašnjih vlasnika i nekolicine robova koja nije uspjela pobje i. Potpalili su nekoliko vatri i odmarali. Puni želuci su ih uspavali.

Ubrzo je samo Karuth ostao budan. No, ma koliko god se pokušao oduprijeti, san mu je neprestano dolazio na o i. Povremeno bi se trgnuo i pokušavao ostati budan, ali uzalud. Na kraju su mu se o i same sklopile i on utone u san, naslonjen na vrata sobe u kojoj je spavao njegov gospodar.

Imanje je utihnulo. Jedini zvuk koji se uo, osim prigušenih glasanja mo varnih životinjama, bilo je pucketanje vatre koja se polagano gasila na vlažnom mo varnom zraku.

*

Zvuk razbijenog stakla probudi Karutha. Vid mu je još bio mutan, ali na kraju hodnika uo io je nejasni obris kako se oprezno kre e kroz tamu. Bez razmišljanja, krene za njim. Neznamac je bio manji od snažnog orka, ali vrlo okretan. S lako om mu izmakne, na što Karuth padne na tlo, i pohita prema izlazu. No, orkovske ruke su tako er bile brze. Uhvatio ga je za nogu i bacio na tlo. Brže bolje poklopi ga svom svojom težinom da ne umakne. Pod rukama Karuth osjeti grube ljuske i shvati da je to gmazoliki. vrsto ga zgrabi za glavu i baš mu se spremao slomiti vrat, kada u sobu utr i Kodran i vikne:

„Što se to ovdje doga a?!“

„Uljez, gospodaru! Uhvatio sam ga kako pokušava ući u kuću“, odgovori Karuth pridižući se. Jednom rukom je držao gmazolikog za vrat, a ovaj je jedva nožnim prstima dodirivao tlo.

„Ući u kuću“, upita Kodran i priđe gmazoliku. Za oko mu upadne njegovo obilježje roba. Na ramenu je imao žigosano slovo B. „Ti nisi odavde“, zaključi. „Robovi s ovog imanja imaju slovo T. Što radiš ovdje?“

„Skrivam se“, tiho reče gmazoliki. Jedva je govorio od Karuthovog stiska. Kodran gestom pokaže orku da olabavi stisak. Opet upita gmazolikog.

„Od koga se skrivaš?“

„Svog bivšeg gospodara. Štel me vubit pa sam pobegel.“

„Tipi no. Kukavico gmazovska!“, dobaci Karuth.

„Tišina, Karuthe!“, ušutka ga Kodran. Ponovno pogleda gmazolikog i odmahne rukom:

„Ne treba mi. Karuthe, možeš ga ubiti...“ Njegovu misao prekine ulazak Jirhaga i goblina izvišća koji je na ruci držao vranu:

„Gospodaru! Ovaj goblin nosi poruku od vaše uhode iz Kiroshana“, reče Jirhag.

„Kiroshana? Zar tamo i dalje imam uhode? Iudno. I još k tome vrana pismonoša? One nisu pouzdane. No, dobro. Da ujem, goblino! Kakve su vijesti iz Kiroshana?“

Goblin izvišća uze pismo koje je bilo privezano za vraninu nogu i pročitao:

*Poštovani gospodaru,
na žalost pišem vam loše vijesti.
Christian, kralj Kiroshana, saznao je za vaš bijeg iz Everdarka
i udvostručio svoju vojsku.
Održao je tajni sastanak
na kojem se raspravljalo o obnavljanju saveza s vilenjacima.
Na sastanku je bio i Elesar, vilenjovjek.*

Na spomen Elesareva imena, Kodranu zatitra oko, a krv zavrije.

On i kralj planiraju ujediniti ostala ljudska kraljevstva u jedno veliko. Također su spomenuli i to da će Elesar u društvu kiroshanske princeze otići u Adazar po pomoć arobjaka. Gospodaru, morate djelovati.. Dok ovo pismo dođe do vas, Elesar i ostali će sigurno biti na putu do Imani područja.

Vaš vjerni sluga, Shulom.

Nakon što je goblin pročitao poruku, nekolicina orka koje je probudilo komešanje u hodniku pridružila se ostalima u sobi. Nisu skidali pogled s Kodrana i nije je lice, pri spomenu Elesara, postajalo sve crvenije.

„Elesar!!!“, Kodran razjareno udari šakom o zid. Pritom je dopustio da iz njega izleti dio magije koja je razrušila cijeli zid.

„Proklet bio on i njegova majka!! Ne smiju stići do Adazara! Ni pod koju cijenu!“

„Što zapovijedate, gospodaru?“, upita Jirhag.

„Okupi orke! Uzmi najbrže jahače! Želim da presretnete Elesara prije nego što stigne do Adazara...“

„Gospodaru...nemamo jahače“, tiho i postiđeno reče Jirhag.

„Što?!“, od bijesa, Kodran je zaboravio da su cijelim putem pješa ili i da je samo on jahao. Spremao se udariti, možda i ubiti, Jirhaga ili bilo koga tko mu se na e na dohvat ruke. Prate i njegovo raspoloženje i ponašanje, svi su se povukli na sigurnu udaljenost. Jedino je Karuth ostao u njegovoj blizini:

„Gospodaru, ovaj gmazoliki bi nam mogao biti od koristi“, predloži, samo da ga umiri.

„Kako bi nam gmaz mogao biti od koristi!“

„Gledajte, došao je ovdje skoro ne ujno. Okretan je i brz. Mogli bi njega poslati da zaustavi Eles...vilin- ovjeka i princezu.“

Kodran je neko vrijeme gledao u Karutha kao da ne govori istim jezikom, ali nakon kratkog razmišljanja re e:

„Možda...možda si u pravu. Slušaj, gmazoliki. Tvoj je zadatak sti i što prije do Imani podru ja i tamo presresti i ubiti Elesara i kiroshansku princezu. Je li ti jasno?“

„Je. Kak vi velite, gospodaru“, re e gmazoliki.

„Da budem siguran da eš izvršiti zadatak, šaljem ti dvojicu najbržih orka i bacit u na vas magiju brzine. A sad se gubite!“

Kodran se potom obrati Jirhagu:

„Okupi svoje orke i odmah krenite prema Adazaru. Postoji prolaz koji vodi kroz planine na sjevernom rubu Mo vare. Krenite tim prolazom i izbje i ete Gateway. Ne želim da tratite vrijeme na ljude. Glavni cilj su vam arobnjaci. U slu aju da gmazoliki ne uspije, želim da Elesara u Adazaru do ekaju samo ruševine i raskomadana tijela arobnjaka! Jasno?!“

„Da, gospodaru! Na zapovijed!“ Jirhag se pokloni i žurno krene. Kodran se potom obrati Karuthu:

„Karuthe, pripremi sve za polazak. Kre emo prije zore.“

„Kamo idemo, gospodaru?“

„U središte Mo vare. Ako su pri e istinite, tamo bi se trebao nalaziti dvorac Mystos, dom gmazolikih. Tamo emo na i vojsku“, re e Kodran.

„Razumijem, gospodaru.“

Nekoliko sati prije zore Kodranova vojska napuštala je imanje. Ostali su jedino goblini, užurbano rade i na ne em na što Kodran nije obra ao pozornost. Živcirali su ga dovoljno i samim svojim postojanjem, a o njihovoj buci i galami da se i ne govori.